

Ρίπτει πάλιν πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν ὁ νέος καὶ μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς διαπερᾶ τὰ σκότη καὶ ἀνατρέχει εἰς τὴν περασμένην ἐκείνην ἐποχὴν καὶ τὴν εἰσπνέει δι' ὄλων του τῶν αἰσθήσεων καὶ προσπαθεῖ νὰ ζωογονήσῃ τὸ μαραμμένον τῆς ἄρωμα καὶ νὰ γεμίσῃ μὲ αὐτὸ τὴν καρδίαν του, νὰ τὴν ἀφήσῃ ἔπειτα νὰ πετάξῃ εἰς κόσμους αἰθερίους.

Καὶ μὲ τὴν σκέψιν αὐτὴν, ὡς νὰ ἐφοβήθη ὁ νέος μὴ πραγματικῶς στερηθῇ τῆς θελκτικῆς εἰκόνας, ἔκλινε πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν του καὶ ἔκλεισεν ἐρμητικῶς τὰ μάτια του.

Μία ἐλαφρὰ θωπεΐα, ἓνα ἀβρότατον φίλημα τὸν ἔκαμε ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια.

Ἐμπρὸς του ἡ γυναῖκα του γονατιστὴ, ἐστήριξε τὰ χέρια της εἰς τὰ γονατὰ του καὶ τὸν παρετήρει. Ἐκαρφώνοντο καὶ τώρα εἰς τὰ μάτια του δύο ἄλλα ματάκια μεγάλα, ὄχι ἐκεῖνα τὰ πρασινοκίτρινα μάτια, ἀλλὰ δύο ἄλλα γλυκὰ καὶ ἡμερα μάτια, τὰ ὁποῖα ὡς νὰ ἐφώτισαν τὸ δωμάτιον καὶ ἐφυγάδευσαν τὴν διμυλῶδη ἐκείνην εἰκόνα τοῦ παρελθόντος.

— Μὰ τί ἔχεις, Ἀνδρέα; ἐψιθύριζεν ἡρέμυ ἡ νεαρὰ γυνή, μήπως θέλεις νὰ φωνάξω γιατρό;

— Νοσταλγίαν! . . . Νοσταλγίαν ἔρωτος, εἶπεν ὁ νέος.

Καὶ χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὴν γυναῖκα του νὰ μαντεύσῃ τίποτε ἀπὸ τὴν ὀδυνηρὰν ἀλήθειαν, τὴν ἤσπασε καὶ τὴν ἔφερε πρὸς τὸ παράθυρον διὰ νὰ τὴν φιλήσῃ ἐκεῖ, ὑπὸ τὸ ἄρωμα τοῦ κήπου καὶ τὴν φεγγοβολὴν τῶν ἀστέρων.

Γ. Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

Στιγμαὶ θυμηδίας

Φιλάρεσκος ἀνεψιὰ ἀκολουθεῖ τὴν κηδεῖαν θεῖου της, τὸν ὁποῖον πρόκειται νὰ κληρονομήσῃ. Καὶ μία φίλη τῆς τῆ λέγει σιγὰ εἰς τὸ οὖς :

— Κλάψε ἄλλο, καυμένη. Δὲν ἐννοεῖς ὅτι αὐτὴ τῆ στιγμὴ τὰ δάκρυα εἶνε ἀπαραίτητα.

— Δὲν ἔμπορῶ, γιατί ἐξέχασα νὰ πάρω τὸ κεντημένο μου μανδύλι.